

מחול זועם

מחול

"קיר" מאת אוהד נהרין בביצוע להקת מחול בת שבע ולהקת הרוק "נקמת הטרקטור". מוסיקה: "נקמת הטרקטור" ואוהד נהרין. תפאורה ותלבושת: אילת הרפז. תאורה: במבי. סאונד: פרנקי ליוורט. באולם רבקה קראון בירושלים

הכתובת שב"קיר" היא כתב אשמה על ההסתאבות בחיי חברה ומרכיביה. כנרמז פה ושם מן התלבושות, המוסיקה וצורות המחול, המכותבים הם אנחנו. המחול על כל חלקיו ופרטיו, האורך כ-90 דקות כולל הפסקה, זועם ללא הפוגה. האנרגיות החזקות המתפרקות כאן באמצעות תנועות המשלחות את אברי הגוף לכל הכיוונים בזמנית, והעשויות מקשה אחת עם הצלילים הבוטים והתאורה המרשימה, יוצרות עוצמות ביטוי חזקות, ברובן מתריסניות. רק מיעוטן רומז על מידת הרחמים. על אפשרות קיומן של אהבה בין אדם לאדם, נחמה ותקווה, לא מדובר.

יחידות צורניות מוגדרות

פרט ל"אחד מי יודע", ל"מצעד הנופלים" על רקע נרמז של המנון הפלמ"ח ולמפעלות הדמות הנשיית (מארי קז'יווארה), הנותרות בזיכרון כיחידות צורניות מוגדרות היטב, ולמרות שקיימת הפרדה בין התמונות השונות, דומני שחסר כאן תהליך צורני המוביל מנקודה חיובית כלשהי לשלילית, או להיפך. בהעדר תהליך שכזה, ובהעדר אצבע המצביעה על תופעות מוגדרות, כדוגמת הפוליטיקאים, הסרסור ואחרים שב"שולחן הירוק", נראה לי שהצופים מונחים אל מעין ביצה טובענית - רגשית, צלילית וצורנית - שאין ממנה מוצא.

אף אם זוהי כוונת היצירה גדולת המימדים, ועם כל ההערכה ליש, הנאמר ומבוצע בעוצמה, היכולת וכשרון הכוריאוגרף ו-15 הרקדנים, איני שלם עם ה"קיר", שנבנה במיוחד לפסטיבל ישראל.

נתן מישורי